

cora

Cora Westerink (1951) ontmoette op haar veertiende haar huidige man. Hun ideaal was: leven en werken op het platteland. Na wat omzwervingen belandden ze in Groningen. Daar wijdt Cora zich nu aan het schrijven. En ze is nauw betrokken bij het gezin van haar dochter.

De omgeving moest er prachtig zijn. Het Reestdal, op de grens van Drenthe en Overijssel, is een oud stroomdallandschap en daar zijn mooie wandelroutes uitgezet. Ik had ze uitgeprint, als voorbereiding op ons weekendje-uit met 'de kinderen'.

Het is een traditie geworden, dat jaarlijkse uitje. Vroeger met zijn vieren, sinds een jaar of drie met Elin erbij en dit jaar voor het eerst met twee kindjes. Daarom kozen we voor een huisje op een rustig park en niet te ver van huis. Het vertrek werd gepland op vrijdag rond één uur en in de loop van de ochtend bracht onze schoonzoon alvast een lading spullen, die met geen mogelijkheid in hun eigen auto paste. Aardig op tijd draaide hun volgepakte karretje opnieuw het erf op, met in haar troon op de achterbank een opgewonden zwaaiende Elin. "Gaan we nu op vakansie, oma?!"

In konvooi reden we naar de kop van Overijssel en inderdaad, we waren er zo. Het bleek een park te zijn met uitsluitend particuliere huisjes en dat van ons was oergezellig ingericht in Engelse cottagestijl.

‘Prinses Elin en prins Tibbe met hun vier hofdienaren’

Ik zeg niet welk huisje, want we besloten al na een uur dat we er zeker terug zouden komen en het hier prijsgeven van het huisnummer staat dan gelijk aan jezelf uit de markt prijzen. Zo dom ben ik niet.

Het werd het weekend van prinses Elin en prins Tibbe. Met vier volwassenen als hofdienaren. "Hoe laat denken jullie dat we weg kunnen?"

"Tja, Tibbe slaapt nu. Als we even wachten tot hij wakker is, dan krijgt hij een fles en een schone luier. En als we dan een flesje meenemen... Maar, tegen die tijd moet Elin ook een boterhammetje. Misschien kunnen we beter zelf ook wat eten voor we weggaan, of niet?"

Uiteindelijk stonden we een paar uur later te checken of we alles bij ons hadden, toen er een klein jongetje een verdacht geurtje begon te verspreiden. "Gelukkig niet straks in de auto!" bezag mijn dochter de situatie van de zonnige kant.

We hebben, samen met tientallen Chinese toeristen, Giethoorn 'gedaan', in een fluisterboot. Elin was onder de indruk van al die bruggetjes waar de boot net onderdoor kon en van de tamme wilde eenden, die bijna van je bord aten op het terras van de authentieke Giethoornse pizzeria.

Tibbe sliep voornamelijk prinsheerlijk in zijn comfortabele koets en dronk zijn flesje op de boot, waar hij mooi ook even met de billen bloot kon voor een schone luier.

Voordat prinses Elin haar verzadigingspunt van alle indrukken had bereikt, waren we weer in de bungalow en zat ze lekker in het grote bad.

Ik heb de Reest niet gezien. Wel genoten van natte kusjes van Elin, 's morgens in bed. Waar ze, knus tussen ons in, ineens piepte: "Het bed gaat open!" om vervolgens tussen de matrassen te verdwijnen. Van Tibbe, die zo ontwapenend kon lachen dat ik er een brok van in mijn keel kreeg.

En o ja, we zijn ook naar een ooievaarskolonie geweest. Maar of dat nou zo verstandig was...

www.mooigesproken.nl

